

Bon vespre, autoritats, no les anomenaré totes perquè són moltes i no em voldria descuidar ningú; però permetin-me que faci una excepció amb el rector de la Universitat Rovira i Virgili, el senyor Josep Anton Ferré, a qui aprofito per donar les gràcies per acollir-nos avui a casa seva.

Bon, vespre companys, companyes, a tots vostès moltes gràcies per ser aquí.

És habitual que els agraïments vagin al final, com la cirereta del pastís, però m'agradaria que aquest fos avui el primer missatge. Gràcies per la companyia en l'inici d'aquesta tasca, gràcies per l'escalf humà i d'amistat, que això representa. Gràcies per aquest missatge implícit que diu “som amb tu” o, si més no, que em dóna la benvinguda amb respecte des de posicions no coincidents, però sí amb un sentit institucional que ens honora col·lectivament.

Gràcies, més especialment, a dues persones que són aquí; el **Vicepresident Oriol Junqueras**, per la confiança personal i pel gest de la presència, que va més enllà de l'estricte protocol; i també el meu antecessor, en **Quim Nin**, qui em passa el testimoni. I també, és clar, gràcies al **President de la Generalitat**, com a responsable últim d'aquest acte de confiança.

Ara ve la feina, que és demostrar que aquesta confiança és merescuda, i per això és necessari -i s'agradeix- aquest escalf humà d'avui. En aquests dies de promeses i juraments, m'agradaria fer ús del símil casteller -que tant ens agrada als vallencs- per deixar clar que em comprometo a suar la camisa i a empènyer, com el que més, per aconseguir tot allò que ens proposem com a territori i com a país.

Per això, sé que hauré d'escutar tothom, escoltar, i molt, i amb voluntat d'entendre tot el que diguin els agents al territori. Els ajuntaments, en primer lloc, l'administració més propera a la ciutadania, però també els agents econòmics i socials, el món empresarial i cultural, el tercer sector, la societat civil, i, a través de tots ells, totes les persones d'aquest territori. Aquí no sobra ningú!

Tinc la intenció d'escutar, sense pretendre tenir la veritat absoluta. Perquè la raó està molt repartida, i hem de trobar-la i construir-la entre tots. A partir d'aquí, i fent referència a les paraules d'un vallenc il·lustre com va ser el canonge Carles Cardó, **farem allò que és realment important, que és servir a aquesta raó col·lectiva amb honestedat. Perquè aquesta és la via que hem escollit: la de l'honestedat, la de l'esforç i la del coratge.**

Sé molt bé que em toca ser la veu del Govern al territori. Però també em toca -i va molt bé que ho pugui escoltar el Vicepresident- em toca ser veu del territori al Govern. No l'única, és clar, perquè la veu principal pertoca als qui en tenen la legitimitat democràtica, començant pels alcaldes i alcaldesses. **Però la meva tasca també és, no ho dubteu, ser una corretja de transmissió entre el territori i el Govern.**

Començo per presentar-me. Molts sabeu més o menys qui sóc, però també molts només sabeu que, a partir d'ara, poso una cara al Govern en aquest tros de món que d'una manera àmplia anomenem Camp de Tarragona.

Qui és, doncs, aquest Òscar Peris que us parla? D'entrada - i espero que per molts anys- una persona corrent. Els mitjans de comunicació, que han fet la seva feina, us han explicat unes quantes coses: que estic casat i sóc pare de dos xiquets, que sóc vallenc i casteller, que quasi sembla un sinònim però no sempre ho és i que sóc, des de la passada legislatura, regidor a l'Ajuntament de Valls.

Encaro des de fa uns dies una nova etapa, sense prejudicis i amb la ment oberta. Disposat a escoltar i a aprendre dels que tenen més experiència, però amb la força i l'empenta d'una generació que tenim ganes d'assumir responsabilitats. Entenent, això sí, que aquesta presència pública, aquesta activitat més intensa, ha de ser un capítol més de vida, no un objectiu en ell mateix. S'hi ha d'anar amb un bagatge propi d'experiències i d'idees, al servei de la comunitat. Com ens deia, amb tota lucidesa, aquell il·lustre tarragoní que va ser Marcel·lí Domingo, **un no ha d'anar a la política a fer-se un nom, sinó a jugar-s'hi el nom que tingui.**

Em presento, doncs, davant vostre com una persona nova. No amb la voluntat de jubilar ningú, de forçar retirades, i

encara menys de desqualificar globalment tota una generació. **Cap mena de temptació de fer foc nou.**

Al contrari, moltes ganes de comptar amb tothom. Però sí que hi ha la voluntat de visualitzar, de fer palès amb gestos, amb paraules i actituds, que hem encetat un període nou per al país.

No es tracta de canvis personals, ni de recanvis. Es tracta de recollir el canvi que ha fet, que estan fent, la gent, les persones, el país. Es tracta de donar solucions noves a problemes vells i nous. Als vells, perquè les solucions velles ja han donat de si tot el que podien, o directament no han funcionat; i als nous perquè aquesta és la nostra feina, resoldre problemes, i, sobretot, avançar-nos i construir un futur millor.

Tenim una doble condició de gestors i de polítics. Com a gestors, ens pertoca fer que el servei públic compleixi plenament i tan bé com sigui possible aquesta doble condició: que sigui servei, que sigui útil, que sigui eficient; i, a la vegada, que sigui públic. És a dir, una eina al servei de tota la ciutadania, que és qui realment n'és la propietària.

Estem al servei de la comunitat perquè l'administració és l'eina de què ens hem dotat per a resoldre problemes. Vol dir això que ens hem d'esforçar a fer que l'administració sigui percebuda sobretot com una solució i no com un problema, i que aquesta percepció es correspongui a la realitat. Per a fer-ho, comptem amb un gruix important de professionals, persones ben preparades per a fer bé la seva feina. Un col·lectiu, el de la funció pública, que no sempre ha estat ben tractat, i que aquests darrers anys ha fet molts sacrificis. Vull expressar públicament la meva confiança en aquest col·lectiu, i l'agraïment per les renúncies que ha hagut de fer. I els expresso la voluntat del Govern de començar a revertir aquesta situació. **No per a una simple restauració del passat, sinó per a sumar-se al repte més apassionant que tenim, que és construir un nou país.**

Per això, per aquest repte, per aquesta ànsia de profunda renovació, per constatar un final d'etapa, amb coses bones i dolentes -com tot- però, en tot cas, una etapa ja acabada, el nou Govern de Catalunya marca un punt i a part, que també volem fer present aquí, a la delegació del Govern.

I aquesta és la dimensió política que tenim, en el millor dels sentits de la paraula política. **Farem política, farem polis, farem ciutat, comunitat d'homes i dones lliures. Perquè si no és per a la gent, no funciona!**

He dit abans que no venia amb cap temptació d'ignorar el passat o de menystenir-lo. Al contrari. El catalanisme polític, per dir-ho en un sentit ampli, sempre ha plantejat l'autogovern com un mitjà al servei de la gent. Ho va fer la Mancomunitat ara fa cent anys, promovent les carreteres, les escoles i les biblioteques; ho volia aquella aventura que va ser la Constitució catalana de l'Havana, que al mateix nivell que el desig d'independència hi posava els fonaments d'una escola nova, del foment del treball social i de l'emancipació de la classe treballadora; ho va fer la Generalitat republicana, amb les lleis d'igualtat de la dona, en la creació d'eines contra l'atur forçós, o en la introducció de moderns instruments de democràcia local, avançats al seu temps. **La història de Catalunya també és això, no hi renunciem, i ens en sentim hereus.** Aixequem castells que tenen unes arrels profundes.

Com ens diuen les paraules de Montserrat Abelló:

Plantar sobre la terra
els peus. Ja no tenir
por. Sentir com puja
la saba, amunt, amunt.

No tenim por, i pujarem amunt, molt amunt. Ens en sentim hereus, d'aquesta història. Fins i tot directament. Si em permeteu la referència personal, ho he pogut viure en primera persona, a casa. El meu avi, Josep Peris, va mantenir el caliu dels ideals de progrés i de país en la llarga nit del franquisme, i els va saber transmetre a fills i néts. No som una moda ni un accident, som gent que ve de lluny i, sobretot, gent que vol anar molt més lluny.

Anar més lluny, i anar-hi tots. No deixar ningú al marge.
No avancem si no avancem tots. No progressem, com a país, si no progressem tots. No volem canviar per canviar, no volem canviar el continent, si no és condició indispensable per a canviar el contingut.

L'assoliment d'estructures d'estat, de les mateixes estructures que tenen els estats del nostre context que és l'Europa occidental, no es fa per caprici, sinó pel convenciment que és imprescindible. És la única via per a tenir les eines necessàries per a poder transformar la realitat.

Una realitat amb molts matisos, amb molts colors, que no podem agafar a benefici d'inventari, no podem fer la tria i dir això sí i això no, i amagar sota la catifa allò que no ens agrada. Una realitat dura, amb molta gent que pateix. Ens preocupa, i molt, la violència de gènere . Tenim els casos, per tots coneguts, de **destruccions de llocs de treball que enfosqueixen un panorama que necessitem més clar i lluminós.**

Hi ha famílies amb tots els seus membres sense feina, famílies que perden la seva llar, **en un país amb cases sense gent i gent sense cases.**

Tenim canalla que depèn del menjador escolar per assegurar uns mínims d'alimentació. I tenim, una lentitud exasperant -de vegades la simple paralització- d'infraestructures bàsiques, i també un sobrepreu de l'energia que dificulta la competitivitat i, a la llarga, la supervivència, del teixit industrial.

Tenim problemes, doncs, i més que no he citat, i sobretot un problema real de fractura social, de desestructuració, entre els qui se'n surten i els qui queden enrere. Aquesta fractura és la més greu.

No puc, ni vull, fer promeses, ni generar falses expectatives. Sóc conscient de les possibilitats reals que té la delegació del Govern, i de les que té realment el Govern de Catalunya. Però com m'he compromès a l'inici d'aquest acte vinc disposat a suar la camisa i a fer-ho de manera honesta, compromesa i sensible amb les dificultats socials. Com va dir algú, ens hi deixarem la pell.

De fet, abans i tot de prendre possessió, una de les primeres trobades que vaig tenir, ja va ser amb motiu d'una d'aquestes destruccions d'ocupació. Aquesta és una prioritat claríssima, perquè cal fer política social, i el treball, el treball digne, és la millor de les polítiques socials.

I és per això, per a poder revertir aquesta situació que volem les eines, volem construir un nou país, que pugui donar respostes vàlides, útils, a les necessitats de la seva gent. **Volem assumir la responsabilitat i exercir-la, i no**

acceptem que ens la retreguin els mateixos que ens neguen els instruments per a treballar.

Però, com he dit, la realitat té molts matisos. La realitat també és una posició privilegiada dins l'arc mediterrani que ens hauria de connectar amb els grans centres europeus, si tothom fa la seva feina en matèria d'infraestructures. El Camp de Tarragona no és només la segona àrea metropolitana de Catalunya, sinó que és una àrea geogràfica rica en molts aspectes i depèn de tots nosaltres que ho sapiguem aprofitar.

- Disposem d'una Universitat referent, que juntament amb els seus parcs tecnològics i científics, lidera la recerca i el coneixement al territori.
- Tenim un sector industrial i energètic en constant evolució i progrés. Amb el complex petroquímic i el Port de Tarragona com a principals motors de creixement.
- Tenim un sector primari: pescadors, pagesos, ramaders... que malgrat les dificultats, segueix generant activitat i protegint el territori. I ho fa a més, amb molta qualitat, com ho demostren el

conjunt de Denominacions d'Origen i identificacions geogràfiques protegides que tenim al Camp de Tarragona.

- Ens nodrim de la feina incansable dels autònoms, de les petites i mitjanes empreses, que donen vida i riquesa a les nostres comarques.
- Disposem d'infraestructures, com l'Aeroport de Reus, el Port o l'Estació del Camp, que ens comuniquen amb el món i que ens situen com a punt de destí.
- Podem presumir d'un turisme de qualitat i amb segell propi; des de l'oferta de referència de Port Aventura i el futur complex de Ferrari Land, passant pel Patrimoni romà, la ruta modernista, fins a arribar a l'enoturisme, la ruta del Cister o el Museu de Pau Casals. Sense oblidar projectes que tenim en camí com el Museu Casteller de Catalunya, a Valls.
- I posseïm un teixit educatiu, associatiu i cultural que és l'ànima de les nostres comarques.

La realitat també és tot això, i és un valuosíssim punt de partida, un extraordinari potencial per a un futur millor per a tothom.

Acabaré com he començat, agraint-vos el vostre suport, el vostre escalf, avui i a partir d'avui, en la meva feina. Estic segur que ens en sortirem, perquè ens en sortirem tots!

Moltes gràcies.